

Igor Stoica

CEALALTĂ EXTREMĂ A VIETII

Roman de ficțiune științifică

EDITURA **UNU**

Chișinău, 2021

821.135.1(478)-31
S 88

Editura UNU

str. Ion Creangă, nr. 62/4, Chișinău MD-2064, Republica Moldova
Tel.: (+373) 69 12 23 42
Email: editura.unu@gmail.com
Web: www.editura1.md

Igor Stoica
CEALALTĂ EXTREMĂ A VIEȚII. *Roman de ficțiune științifică*
Ediția I, noiembrie 2021

Autor: Igor Stoica
Redactor și corector: Igor Stoica
Imagine copertă: Matjaz Slanic
Coperta și prezentare grafică: Igor Condrea
Machetare: Igor Stoica
Prepress: Editura UNU
Tipar: Fox Trading SRL

ISBN: 978-9975-3337-9-5

© Text: Igor Stoica, 2021
Prezentare grafică: Editura UNU, 2021, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Stoica, Igor.

Cealaltă extremă a vieții : Roman de ficțiune științifică / Igor Stoica ; coperta, prezentare grafică: Igor Condrea. – Chișinău : UNU, 2021 (Fox Trading SRL). – 200 p. : il.

500 ex.

ISBN 978-9975-3337-9-5.

821.135.1(478)-31
S 88

Se dedică fiului meu, Daniel.

"Gândul său era simplu: dacă nu va avea altă ieșire, el va nimici Eternitatea. Și cel mai îngrozitor era înțelegerea faptului, că el poate face aceasta."

Isaac Asimov, Sfârșitul Eternității.

Cuvânt înainte

Pentru o clipă să ne imaginăm că în afară de noi mai sunt multe ființe inteligente în Universul nostru. De ce să nu admitem o asemenea probabilitate? A admis-o Carl Sagan, o vom admite și noi. Prin comparație, îndemnat de propria intuiție, Columbus căuta misterioșii indieni la cealaltă margine a oceanului. Astăzi putem spune că avea bună dreptate. Să ne imaginăm că undeva departe, la distanțe foarte mari, la miliarde ani-lumină de la noi, într-o zonă periferică a cosmosului apare o civilizație inteligentă avansată, mai avansată decât noi. Iată că trăim aici și nu știm despre existența lor, ei trăiesc acolo și habar nu au despre noi. Atunci ce ne separă? Ne desparte viteza constantă a luminii, ne separă legea astronomului Hubble, conform căreia tot Universul se împrăștie în toate direcțiile în accelerare. Va veni timpul când strănepoții noștri nu vor mai putea vedea alte galaxii în afară de bătrâna Cale Lactee, așa spune simplificat această lege a fizicii.

Poate Soarele nostru încă nici nu era format 4.5 miliarde ani în urmă, iar civilizațiile extraterestre deja își avansau arta, tehnologia și știința. Presupunem, ne despart miliarde ani-lumină, deoarece știm că Universul se extinde prin accelerare, admitem că semnalele lor electromagnetice nu au șanse să ajungă până la noi în mod obișnuit, purtate de viteza luminii. Însă cunoaștem cu certitudine, că dacă există o asemenea civilizație avansată, atunci ea este pentru noi precum zeii pentru grecii antici, aidoma titanilor eleni pentru muritorii de rând. O furnică nu poate lesne înțelege inteligența abstractă a omului, care o depășește, la fel nici oamenii nu pot pătrunde în „fizica hiperspațiilor” unei posibile civilizații avansate, suntem limitați la astronomia noastră începătoare. Despre aceasta scria Isaac Asimov, despre această paradigmă voi relata în continuare.

Să ne aducem aminte că SETI (Search for Extra-Terrestrial Intelligence), în comun cu alte agenții astronomice specializate, în prezent caută lumi extraterestre. Nu le găsesc. Nu le identifică deoarece diapazonul căutărilor este foarte limitat. Nu poți cu rigla măsura cosmosul, este contraproductiv, iată de ce este limitat. Metodele lor sunt învechite din punct de vedere științific. Poate totuși, civilizațiile extraterestre avansate nu vor să se facă identificate și găsite de către niște aborigeni primitivi? Și dacă noi îi căutăm, probabil și ei, la rândul

lor, ne-au căutat, ne-au găsit și au pierdut interesul? Să admitem că milioane de ani în urmă ne-au vizitat prin hiperspațiu și au adus viața pe proto-planeta noastră tânără. Ipoteza „panspermiei” pune aceste întrebări, dar nu oferă răspunsuri. La fel, Columbus punea multe întrebări și bine făcea. Întrebările lui și curiozitatea științifică au dreptul la existență, ele au descoperit un nou continent.

Aș spune că ne confruntăm cu probleme fundamentale în înțelegerea cosmosului și locului nostru în natură. Ne focalizăm asupra rolului nostru în imensa natură potrivit principiului antropic. În loc de atac barbar, această posibilă supercivilizație extraterestră poate ne va da o mână de ajutor, de ce nu? Studiind astronomia, mă întreb, câte degete ar avea, să zicem, mâna extratereștrilor? Cinci degete oare? Puțin probabil. Aceasta este posibil doar într-un singur caz - când suntem înrudiți genetic, când avem cod genetic comun.

Cartea este un roman de dragoste a două civilizații ce se află în antiteză, însă care au multe asemănări – supercivilizația „*Arcaanoid*” la celălalt capăt al bulei spațial-temporale a Universului și civilizația începătoare a noastră a homo-sapienșilor. Această civilizație misterioasă nu ne va cuceri direct, ei ne vor ignora precum omul ignoră furnica, ei vor fi mai inteligenți. Prea multe eforturi trebuie depuse pentru a cuceri furnicile, este un lucru inutil. Ei, mai degrabă, ne vor stimula să progresăm, vor cataliza un imbold civilizațional pentru noi. În fine, ei ne vor izola, ne vor ignora cu desăvârșire conform teoriei probabilității. Aceste auto-izolări din spațiul cosmic sunt aidoma rezervațiilor naturale din unele state ale lumii. Cu toții trăim în ceea ce în cosmologie se numește „coridor verde”, o oază a vieții rară dar ordinară din Univers, cu toții suntem izolați în aceste oaze.

În carte, puteți să o numiți studiu imaginar, se arată cum eventuala supercivilizație a efectuat o schimbare majoră de fază – a trecut în „cealaltă extremă a vieții” (de aici e titlul), cu alte cuvinte, ei și-au digitalizat conștiința în eternul și omnipotentul „hiperspațiu”, în regiunea alternativă a Universului, care depășește legile timpului și spațiului linear, în locul unde se generează Big Bang-ul, în câmpul scalar care stimulează inflația spațiu-timpului.

Romanul descrie acești veritabili „regi și regine ai explorărilor cosmice”, arcaanoidul Feal, Ariana și succesorii lor, care contribuie la progresul civilizației noastre, uneori ne separă, alteori ne afectează saltul nostru evolutiv. Însă nici dezvoltarea tehnico-științifică avansată,

nici dezvoltarea uimitoare a științei lor nu scutesc această civilizație de viciile, sentimentele, intrigile și frustrările atât de comune societății noastre obișnuite. Ei sunt „umanoizi super-avansați”, ei trăiesc într-o lume paralelă, niște ființe inteligente la o treaptă superioară, una autentică, o altă extremă a vieții, care se luptă cu aceleași interminabile și banale intrigă politice și sociale.

Iar dacă supercivilizația dată trece din extremă în extremă a vieții tehnologizate în hiperspațiu, este oare aceasta o viață de nivel superior, să zicem „zeiască”? Vom ajunge oare și noi la această etapă de dezvoltare? Care sunt impedimentele? Aceasta și multe alte întrebări vor fi descrise pe paginile romanului, care îl țineți în mână, intenționat scris cu o anumită doză de umor. În conchidere, cartea o dedic copilului meu, Daniel, iar lucrul asupra ei, recunosc, mi-a adus o imensă satisfacție intelectuală, sper, ea se va împărtăși cititorului.

Autorul

Cealaltă extremă a vieții

Capitolul I

Aici timpul este mai rapid

Aici timpul este mai rapid. Da, mai rapid decât în centrul celor mai gigante galaxii, focalizate în acumulări mari de materie întunecată în găuri negre supermasive. Ce să zic, e o deosebire aparent ne semnificativă, la „nivel planck”, nivelul cuantelor, însă o diferențiere constantă! a exclamat îngândurat tânărul astronom Feal către bătrânul său profesor.

– Neesențial, tinere, nesianos. Majoritatea instrumentelor noastre de măsurare, chiar dacă utilizează componente cuantice, totuși ele sunt aplicabile în macro-lume, iar la nivel de hiperspațiu noi îi putem întrece temporal doar pe cei care ipotetic se află în galaxii supermasive. E non-relevant, zâmbi bătrânul savant.

– Domnule profesor, nu fiți atât de categoric, să zicem că noi mâine descoperim viața inteligentă într-o galaxie supermasivă îndepărtată. Aceasta cu mare probabilitate înseamnă că viața se află într-o paradigmă temporală cuantică mai lentă decât noi, care, raportată la miliarde de ani, ne dă nouă un evident avantaj tehnologic, ne pune în situația unui progres civilizațional mai rapid. Nu în zadar galaxia noastră este cea mai mică, difuză și cu o densitate foarte redusă în Universul observabil. Suntem norocoși, nu? Acest ultim al său gând astronomul l-a transmis în mod telepatic.

– Cine știe tinere, cine știe, rosti în glas tare bătrânul. Până când noi așa și nu am putut găsi o viață inteligentă, mai ales în marile galaxii tumultoase. O excepție este doar mica noastră galaxie, profesorul făcu un semn din cap și părăsi șovăind interlocutorul. Tânărul își salută ceremonios profesorul, bucurându-se că are suficient timp să-și chibzuiască în liniște ipoteza sa.

Galaxia acestei civilizații stelare avansate era atât de mică, încât nici noțiunea „pitică” nu putea să le fie atribuită. Orice galaxie învecinată părea pur și simplu gigantă vizavi de acest nor mic și difuz, care chiar și „protogalaxie” cu greu putea fi numit. Nu este de mirare că anume aici a fost dat să apară viața, în locația cosmică liniștită și ferită de orice explozii de supernovae și cataclisme stelare, în norul mic al celor 25800 stele învecinate de la marginea Universului. Toate erau studiate, cercetate și clasificate, toate erau moștenirea acestei civilizații arhaice. De mult timp bătrânii savanți încercau să ajungă la un numitor comun,

ori în această zonă a clusterului era puțină materie întunecată, ori gaura neagră centrală era prea mică, însă aceste ființe purtătoare de viață inteligentă, printr-un noroc hazardat, permanent au fost ferite de eventualele canibalisme galactice.

Steaua lor norocoasă era stabilă, mică, exact așa cum ar trebui să fie în modul cel mai optim. Ea le-a favorizat înflorirea civilizației pentru o perioadă relativ foarte îndelungată. De multă vreme aceștia cercetau potențialele semne de viață în diverse colțuri ale Universului, care se extindea tot mai rapid și mai rapid, însă cercetările lor se adevureau a fi fără rezultat palpabil. Chiar și aceasta, să-i zicem Brațe Spiralice Medii XMA-251, sau Calea Spiralică Albă, fie Calea Lactee, numiți-o cum vreți – una dintre cele mai îndepărtate galaxii spiralice mari a început a fi analizată fără mari speranțe de a găsi ceva util.

Mai mult din curiozitate, decât din interes obiectiv și științific, Feal și-a focusat obiectivul spectrografului hiperspațial înspre brațul lateral al galaxiei exotice îndepărtate, unde posibilitatea vieții părea mai plauzibilă decât în centru, decât la periferii. O sută cincizeci ani lumina are în diametru. Impunător, gândi el, o stea medie îi atrase atenția. Toate cele opt planete ale sale inițial nu i-au trezit deloc interes, decât poate doar a treia, care: „S-ar putea fi, hmm.., este chiar destul de potrivită, mică, bizară, bine orientată și amplasată...”, cugeta el în sine sa. „Voi lăsa azi calculatorul sa o analizeze, sa-mi prezinte condiția gazelor și emisiile planetare, iar mâine mă voi întoarce la ea, azi sunt prea obosit, păcat, ce mare pierdere de timp”.

Feal a părăsit epuizat și îngândurat Observatorul astronomic. Era al optulea ciclu planetar de când singura sa obsesie și misiune, aparent tâmpită precum credea, a devenit căutarea noilor forme de viață. Tânărul arcaanoid de mic copil visa că va veni odată timpul să plece într-o misiune în căutare de nouă viață. El nici nu bănuia că au rămas doar câteva zile până la marea sa descoperire, până când însăși Academia de Științe personal îl va invita și îl va felicita pentru descoperirea sa, până când cursul domol al vieții i se va schimba la 180 de grade. Astronomul a intrat în celula teleportului planetar, s-a așezat comod în fotoliu și a ordonat teleportarea către vila sa. În cinci minute el deja se afla acasă, în jilțul din curtea interioară, lângă biblioteca din fața florăriei bine îngrijite.

„Ar trebui neapărat să fac niște exerciții fizice, celulele astea de teleportare mă lenevesc de-a binelea, îmi sugrumă toate zilele pasivitatea

asta, ce ineptie”, Feal își căută iritat mingea și începu să exerseze. Exersa intensiv, precum l-a învățat părintele său încă din copilărie, când acesta încă era în viață. Tatăl său, unul din notorii căpitani ai celor mai mari nave de croazieră interstelară, era unii din puținii arcaanoideni, care benevol hotărî să nu-și digitalizeze conștiința, care de bună voie a decis să accepte îmbătrânirea și moartea naturală, lucru foarte rar întâlnit în rândul arcaanoidenilor. Mare lucru de a avea în viață un model, un erou, și acest erou cu certitudine era tatăl său.

Tănărul savant exersa. Douăzeci de unități de timp au trecut, el tot exersa în sala de forță a apartamentului său. Nicidecum nu-și putea părăsi gândul despre primele stele ale poporului său, cugeta de ce viața a apărut anume aici și de ce ea nu ar putea să se nască în alte colțuri ale Universului. Oare cele mai bătrâne, stabile stele și sisteme planetare sunt doar aici?

Primele stele ale civilizației arcaanoidenilor au apărut în mica proto-galaxie la scurt timp după răcirea radiației cosmice de fond, în urma exploziei ante-stelilor gigantice. În cartea **Istoria Galaxiei Arcaanoidenilor** în prefață este notat următoarele: *„Civilizația planetei Arcaanoid își are originea în primele microorganisme formate acum opt miliarde de ani în urmă, dezvoltate în organisme cu patru membre, care și-au evoluat un sistem nervos central superior de-a lungul mileniilor. Ultima etapă a înfloririi erei tehnologice și a celei inteligente a început odată cu dezvoltarea limbajului verbal la arcaanoidenii bipezi. Etapa s-a definitivat în momentul dezvoltării limbajului telepativ acum două sute milioane de ani în urmă. Cincizeci milioane de ani în urmă civilizația arcaanoidenilor și-a schimbat statutul din „planetară” în „stelară”, fiind preluat controlul asupra inteligenței artificiale. Ultima revoluție culturală s-a manifestat prin digitalizarea conștiinței principalilor lideri contemporani ai galaxiei principale, soldată cu decizia adoptată unanim de către toate popoarele de a refuza unificarea intelectului indivizilor într-o conștiință comună. Această revoluție culturală poartă denumirea Prioritatea Identității Națiunilor..”*

Feal a ieșit din duș și și-a pus uniforma sa preferată peștriță, nu-i plăcea să se îmbrace în haine uzuale. Bizar, însă uniforma îl descătușa psihologic, îl mobiliza și îl predispunea la lucru științific. În fața sa apăruse robotul de serviciu.

– Proiectează-mi te rog oglinda tridimensională, îmi pare că haina asta e cam veche, îi dădu din cap robotului.

– Sigur, am depistat că are o uzură de doar zece procente, și robotul proiectă un ecran ce instantaneu i-a reflectat imaginea 3-D a tânărului cercetător.

În fața sa, în oglindă apăruse un tânăr chipeș de 2 metri înălțime, cu un cap mare al rasei majoritare a arcaanoidenilor, cu două brațe bine antrenate, culoarea tenului îi era maro-deschis, având o pereche de ochi deosebiți, verzi-închiși și o coafură galbenă-roșcată. „Hmmm, ce porcărie, Ariana a plecat. Oare ea m-a părăsit definitiv, pe fata asta nici prin telepatie nu o mai poți înțelege. Din cauza ei sunt nevoit să fac știință zi și noapte, să cercetez planete plictisitoare, tânărul oftă. Dacă nu am noroc, păi nu am noroc”, savantul june i se adresă robotului.

– Totul e în regulă, proiectează-mi, te rog, pe ecran datele din calculatorul numărul trei al Observatorului, să vedem dacă a găsit ceva interesant, și adu-mi un suc, tu știi de care.

– În fața sa apăruseră ecranul cu multe cifre, imagini și diagrame.

– Este salutabilă perseverența dumneavoastră științifică, enunță robotul, venind cu un suc pe talger.

– Asta e chiar interesant, dragă, privește aici, Feal înghiți din pahar și îi făcu un semn cu mâna într-o locație a ecranului unde se vedea o mică planetă aparent stâncoasă.

– Știi, spectrograful hiperspațial bineînțeles nu poate depăși bariera temporală, vezi, ne arată date imprecise și prezintă un salt analitic cu întârziere de 80 milioane ani, e a treia planetă de la această stea, are doar un satelit. Interesant, nu văd deloc gunoi spațial artificial, deci nu este populată de ființe inteligente, însă are multă gheață și o atmosferă bogată, straniu.

– 78% azot și 21% oxigen, are apă – probabil este o greșeală, enunță robotul sec. Din toate câteva zeci de milioane planete studiate până în prezent, o asemenea mare cantitate de oxigen o găsim doar în planetele sistemelor noastre și doar din cauza că ele au fost artificial oxigenate, în rest – oxigenul se găsește maxim la 1-2% din celelalte exoplanete. Fie pe această planetă sunt organisme biologice care produc oxigen, fie, cel mai probabil, este o eroare banală din cauza distanțelor cosmice mari. Totuși, galaxia este la o distanță enormă de 8 miliarde ani-lumină, la o îndepărtare-limită pentru spectrograful nostru hiperspațial.

– Posibil da, dar posibil că nu ai dreptate. Nu uita că noi vedem cum arată planeta asta 80 milioane de ani în urmă. Hai să-i dăm răgaz

calculatorului cuantic să analizeze dacă planeta manifestă semne de viață biologică-carbonică.

Feal a apăsător niște butoane, formând comenzi care mai degrabă erau înțelese de programatori (profesia sa de rezervă), decât de astronomi, apoi închise ecranul și plecă să o caute pe cea care îi frământa inima, pe Ariana, o tânără funcționară din Centrul de comandă al planetei sale de baștină, precum el îi spunea în glumă: „Funcționara mea minunată.” Robotul surâse văzând emoțiile tânărului, dar se prefăcu că nu a înțeles nimic. Feal avea un robot foarte educat, cel puțin a insistat să fie programat „educat”.

Ariana nu a răspuns la video-apel. Feal a mai așteptat puțin și iarăși a apelat, dar și de data aceasta fără succes. „Lasă, o voi vizita deseară, nu pot crede că e ocupată, oricum îmi va fi răspuns, pur și simplu mă ignoră, m-a văzut cum îi dăruiesc flori secretarei Observatorului. Bestia! De ar ști, doar am felicitat-o cu absolvirea universității, nimic deosebit pe planeta asta”, surâse Feal. Începuse o nouă zi, Feal se grăbea la Observator să-și verifice datele astronomice, apoi avea o audiență în fața Guvernatorului.

Ușile centrale ale sălii festive din edificiul principal al Cancelarului-Guvernator al Confederației Planetei Arcaanoid s-au deschis automat. În salonul iluminat de tot felul de ecrane ce monitorizau sistemul sateliților planetari, într-un jilț confortabil din centru stătea bine-satisfăcut bătrânul Guvernator. Acesta se simțea în apele sale deoarece recent a fost reales încă pentru o perioadă provizorie de trei ani. El îi făcu țanțoș un gest cu mâna lui Feal să ia loc.

– Tinere, dacă această exoplanetă îndepărtată ce ai descoperit-o este împânzită de viață biologică, de tot felul de arbori, oxigen și șopârle, așa precum îmi spun datele raportului tău astronomic, atunci dumneata, din pură întâmplare, ai făcut cea mai însemnată descoperire din ultimii trei sute de ani, înțelegi? surâse iscoditor Guvernatorul.

– Excelență, buna ziua, să trăiți! În primul rând să nu uităm că planeta asta se află într-o galaxie spiralică la o distanță de opt miliarde ani lumină de la noi, ceea ce este straniu, așa crede. În al doilea rând, spectrograful nostru hiperspațial a depistat viața cu o întârziere de 80 milioane ani, și da, viață inteligentă în acea epocă temporală nu am găsit. Totuși cred, este o mare probabilitate că șopârlele astea au evoluat într-o formă de viață inteligentă în decursul unei perioade mari de timp.

– Puțin probabil, ce te face să crezi așa? Poate ele peste 80 milioane de ani au fost exterminate completamente de vreun asteroid? Un asemenea scenariu pare destul de realist, băiete, Guvernatorul îi transmite în mod telepatic gândul.

– Nici într-un caz, și vă spun de ce! În timp ce efectuam scanarea hiperspațială, spectrograful astronomic al nostru a depistat un răspuns electromagnetic artificial la semnalul nostru. Deci ei ne-au răspuns după ce timpul a fost comprimat. Sursa semnalului lor este de peste 80 milioane de ani și conține niște date de locație 3-D pe sfera planetară a unor ființe vădit inteligente. Înțelegeți, ei ne-au retransmis o replică electromagnetică?! ultima frază Feal a spus-o aproape strigând, glasul îi tremura de emoții.

– Dacă datele sunt completamente verificate, atunci noi prima dată în istoria noastră am depistat, băiete, o civilizație, alta decât cea a arcaanoidenilor, pricepi, dacă? Cel mai amuzant este că la așa distanțe extinderea Universului observabil se accelerează enorm, iar ei sunt atât de departe de noi, încât aceste 8 miliarde de ani-lumină nicidecum nu-i vom putea depăși prin metode de zbor tradițional. Nu uita, la moment, ultimele noastre motoare hiperspațiale nu pot efectua salturi mai mari de 300 mii ani-lumină, deci, ei practic sunt intangibili, așa zice.

– Ba da, eu personal îmi asum responsabilitatea să îi vizitez, sunt tangibili! Excelență, eu sunt încă tânăr, am și posibilitate. Am calculat, o expediție îmi va lua exact 26 667 de salturi într-o direcție și tot atâtea înapoi, aproximativ doi ani de zbor în ambele direcții. Eu trebuie neapărat să comunic cu ei, aceasta este unica noastră șansă să găsim o viață deosebită de noi în acest Univers pustiu. Unica! Vă rog, mă înscrieți ca și voluntar, ultima propoziție a fost spusă cu o atâta ardoare, încât Guvernatorul tresări.

– Prostii! Nu a fost și nu va fi nicio navă cosmică capabilă să facă 26 667 de salturi hiperspațiale consecutive fără a se strica în drum. Pur și simplu vei pieri rătăcit în spațiul cosmic și nimeni nu va veni să te salveze. Nava ta nici măcar 100 salturi consecutive nu va fi în stare să facă, ditamai zeci de mii. Orice motor hiperspațial își are capacitatea și uzura sa, vorbești despre visuri absolut de neatins. Uită, această exoplanetă va rămâne doar o amintire, doar o informație teoretică în analele Academiei noastre.

– Curând distanțele salturilor hiperspațiale vor crește exponențial. Am discutat deja cu cei mai buni ingineri, ei vor fi în stare să îmi

construiască o navă autonomă, care se va auto-repara la fiecare 50 cicluri de salturi hiperspațiale. Înțelegeți, voi face o pauză de o zi la fiecare 50 cicluri de salturi, va fi reparat motorul, colectată porțiunea de anti-energie din stelele învecinate, și apoi îmi voi relua drumul.

– Mă faci să râd, și care este garanția că ea va rezista la toate miile astea de salturi?

– Garanție nimeni nu dă bineînțeles, însă este realizabil, murmură tânărul astronom.

Iluminarea salonului devenise opacă, Guvernatorul a făcut un gest din mână în semn că audiența a s-a terminat. Tânărul plecă vizibil întristat. Înainte de a se închide ușa sălii el s-a întors subit, apoi citise telepatic gândul de adio al bătrânului politician:

– Permisivune oficială de a efectua expediția nu vei obține din motive de securitate, punct. Însă asta nu înseamnă că este interzis să îți găsești un partener privat, cu ajutorul căruia îți vei asuma toate riscurile de aventuri nesăbuite, succese copile. Pentru protocol: „Discuția dată este secretizată, oficial pentru public ea nu a avut loc”.

Stăpânii galaxiei Arcaanoid reușise să populeze peste 480 stele învecinate, extinzându-și arealul în peste 5900 de planete, marea majoritate fiind amplasate în jurul Piticilor Roșii. Planeta principală „Arcaanoid” demult a fost transformată într-un muzeu al științei și culturii acestei civilizații străvechi. Dintr-un hazard banal al norocului Feal lucra și trăia anume pe această planetă arhaică, pe planeta-mamă, cu toate că se născuse și își petrecuse copilăria în sistemul stelar vecin.

La o întrevedere privată, președintele Academiei, un politician iscusit personal i-a promis lui Feal titlul de „căpitan” al Forțelor aeriene și galactice, cu condiția că acesta își va duce misiunea până la bun sfârșit și se va întoarce cu mostre ale exoplanetei îndepărtate. Feal a iute l-a privit în ochi și i-a zis direct și calm: „Domnule ofițer, stimabile, îmi voi pune în pericol viața, reputația, totul ce am și nu sunt deloc convins că mă voi întoarce, nici un fel de „căpitan”, mai jos de titlul de „colonel” eu nu accept”. Bătrânul ofițer s-a mirat de acest tupeu, însă a dat afirmativ din cap. Ceea ce nu putea să-și închipuie bătrânul președinte al Academiei, funcționar onorabil, este că va veni odată timpul, și acest tânăr va deveni un notoriu politician. Nici nu bănuia că ușor îi va lua fotoliul și îi va succeda funcția cât ai clipi din ochi. Feal foarte bine înțelegea că această expediție riscantă poate fi cea mai oportună platformă de start a carierei sale politice. El era un arcaanoid